

תת"ע 7974/10/13 - מדינת ישראל נגד מוריה אילוז

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7974-10-13 מדינת ישראל נ' אילוז
בפני כב' השופטת מרים קסלסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוריה אילוז

הנאשמת

הכרעת דין

האישום

1. נטען כנגד הנאשמת, כי ביום 4.10.13 בשעה 03:47 בירושלים נהגה בשכרות, בבדיקת נשיפתה נמצא ריכוז של 395 מ"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף. בניגוד לסעיף 62(3) וסעיף 64(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961.

תשובת הנאשמת

2. הנאשמת טענה כי לא נהגה בשכרות, היא שתתה חצי כוס וודקה-רד בול כ- 10 דקות בלבד לפני נהיגתה והיות שנבדקה בשעה 04:15 כ-40 דקות לאחר שתייתה, האלכוהול בגופה, כאמור בחו"ד מומחה מטעמה, היה בשלב הספיגה וריכוזו הלך ועלה עד הגיעו לשיא. לטענת פרופ' אמיתי יונה, בעת נהיגתה ריכוז האלכוהול בגופה עמד על כ-100 מ"ג - כמות הפחותה מהריכוז המקסימאלי המותר, ועל כן יש לזכותה.

3. ב"כ הנאשם מפנה גם לפרשת סנפירי (ת"ת י-ם) 9817/07 מדינת ישראל נ' סנפירי (29/10/07), שם זוכה מי שבנשיפתו נמצא ריכוז של 290 מ"ג ונטען כי שתה סמוך ליציאתו מהמועדון ונבדק בתוך חצי שעה ממועד שתייתו.

השאלה שבמחלוקת

4. הצדדים אינם חלוקים בשאלת תקינות מכשיר הינשוף ומיומנות המפעיל, ואף לא בזמנים הנקובים במסמכים שמילאו עדי התביעה, מועד נהיגת הנאשמת ועיכובה ומועד בדיקתה בינשוף, כאמור לעיל, הנאשמת עוכבה בשעה 03:47 ונבדקה על ידי הינשוף בשעה 04:15 כשתוצאת בדיקתה הראתה ריכוז של 395 מ"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף. השאלה היא האם בעת שנהגה גם ריכוז האלכוהול עלה על המותר עמוד 1

ומי צריך להוכיח טענה זו.

הדין הנוהג

חזקת השכרות

5. סעיף 64 ב(3) לפקודת התעבורה התשכ"א 1961 קובע:

"שיכור" - אחד מאלה:

(3) מי שבגופו מצוי אלכוהול בריכוז הגבוה מהריכוז שקבע שר התחבורה, בהתייעצות עם שר הבריאות ובאישור ועדת הכלכלה של הכנסת;
תקנה 169 ב קובעת חזקה של שכרות:
"ג) לענין סעיפים 62(3) או 64 לפקודה ופרק זה יראו אדם שיכור אם הוא נתון תחת השפעה של סמים משכרים או מסוכנים או אם ריכוז האלכוהול אצלו עולה על המידה הקבועה".

במלים אחרות, די בתוצאת הינשוף לפיו נמצא בגופה של הנאשמת ריכוז של 395 מ"ג אלכוהול, על מנת שזו תיחשב על פי החוק כשיכורה.

חזקת השכרות אינה חלוטה וניתנת לסתירה

6. בפרשת סנפירי אמר כב' השופט טננבוים את הדברים הבאים:

"הבעיה היא כי החוק מדבר על שכרות בזמן הנהיגה, בעוד הבדיקות נערכות כעבור מן מה מרגע בו נעצר הנהג, לכן בפועל הבדיקות אינן משקפות את מידת האלכוהול בגופו של הנהג בעת הנהיגה. המשמעות של פער זמנים זה הוא שבמקרים בהם תוצאות הבדיקה מראות על רמה העולה על המידה הקבועה בחוק רק במעט, לא ניתן לקבוע בוודאות אם הנהג היה שכור בזמן הנהיגה" (עמ' 7 פסקה 28)
"... לצורך זיכוי במקרים אלה צריכה להתקיים מסכת עובדתית ברורה. קרי, מדובר בשתייה שבעיקרה היא מרוכזת וחד-פעמית שנעשית בעיקר בזמן קצר לפני הנהיגה והעצירה על ידי המשטרה. מדובר במקרים יוצאי דופן, אולם נהיר לנו שרבים יטענו לכך. הבעיה היא שהעדים העיקריים וכמעט תמיד היחידים הם הנאשמים. אלו מתקשים או נמנעים מלתת זמנים וכמויות ברמת דיוק שניתן להסתמך עליה. יתירה מזו, טבע הדברים הוא שהנאשמים אינם תמיד אמינים בעניינים אלו ואין טעם להוסיף בכך..." (עמ' 11 פסקה 51, הדגשות שלי-מ.ק.)

באותו מקרה זוכה הנאשם מחמת הספק, השכרות שנמדדה בו היתה גבולית - 290 מ"ג, עדותו כי שתי 2 בירות על קיבה ריקה בבת אחת, רגע לפני שיצא ממקום הבילוי וכי נבדק 30 דקות לאחר מכן, נמצאה אמינה, עקבית

(נטענה גם בפני השוטר) ולא נסתרה. פסק דין סנפירי ניתן ב 2007. באותה העת העיר כב' השופט טננבוים באמרת אגב כי די בספק סביר כדי להביא לזיכוי הנאשם אולם קבע כי ממילא אותו נאשם הרים הנטל המוטל עליו.

ההלכה הפסוקה היא שעל נאשם שנמדדה שכרות בנשיפתו על ידי מכשיר הינשוף להביא ראיות שיסתרו החזקה, ראיות שיהיה בהן כדי להטות את כף המאזניים - נטל ראיה הדומה למשפט אזרחי (51%) ועל כן לא די בספק סביר.

7. כב' השופט ד"ר א.סטולר **בפרשת ארביב** (עפ"ת (ת"א) 23854-12-10 **ארביב נ' מדינת ישראל**, מיום 3/4/11) [פורסם בנבו] מסביר כדלקמן:

"השאלה היא מה טיבה של החזקה... האם מדובר בחזקה חלוטה או בחזקה הניתנת לסתירה או כפי שמכנה אותה המלומד ש"ז פלר חזקה שבדין "יחסית", כאמור במאמרו "על הקטגוריות של החזקות אגב פסקי הדין סובאח צלנקו ופלוני" (מחקרי משפט יג, תשנ"ז - 1996, עמ' 357):

"ואולם, היה שבקובעו חזקה, קבע לה המחוקק גם סייג, המתבטא באפשרות לסתור אותה, החזקה היא אכן מן החוק, אך מן החוק בלבד, כאמור *praesumptio juris tantum*. הצד המעוניין בדבר רשאי להביא ראיות לסתור את הזיקה הראייתית המשוערת שבין שני מרכיבי החזקה, כדי להוכיח שהמציאות לאמיתה שוללת את "האמת" של המחוקק; המחוקק עצמו, בהקימו אפשרות זו, מגלה גם את האינטרס להעמיד במבחן המציאות את השערתו. אבל היה שאותו צד לא השתמש באפשרות זו ואין בראיות המצויות לפני הרשות המופקדת על חריצת הדין כדי להטות את מאזן ההסתברויות לטובת הפרכת החזקה, הופכת החזקה לסופית; כמובן, השתמש הצד באפשרות האמורה, שוב תידרשנה ראיות לפחות בעלות אותו משקל הוכחתי לשם סתירת החזקה; שיקוליו של המחוקק, שלא הופרכו, גוברים..." (שם, בעמ' 369).

לאור זאת, יש לפרש את הסעיף הן לאור תכליתו והן לאור לשונו כך שיוצר מעין חזקה לפיה "שיכור" הינו "מי שנתון תחת השפעת משקה משכר" אולם כפי שהובהר לעיל זוהי חזקה הניתנת לסתירה כאשר הנטל לסתור מוטל על מי שכנגדו קמה החזקה. מטבע הדברים, נטל ההפרכה לעצם היותו נתון תחת השפעת משקה משכר, מוטל, כמובן, על המערער. בנטל זה כרוכה החובה "להוכיח", שחזקת השיכרות הקבועה בחוק, אינה עומדת במבחן המציאות." (עמ' 17 בפסה"ד).

העברת הנטל לנאשם להפריך חזקה הקבועה בחוק, היא משימה לא קלה, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בריכוז שכרות שאינו גבולי.

השווה בענין זה להלכות שניתנו גם בנוגע לחזקת הנהיגה תחת השפעת סמים, בהימצא סם מסוכן או תחליפיו בבדיקת השתן או הדם של הנאשם: **ע"פ 8748/08 ברכה נ' מדינת ישראל** (10/10/11). בית המשפט העליון דחה הערעור והבהיר כי השימוש בסמים מסוכנים בכל כמות שהיא מקים חזקה נגד נהג הרכב לפיה נהג בהשפעתם. חזקה זו מעבירה אל כתפי הנהג את הנטל להוכיח בראיות כי לא כך הדבר. נטל זה כבד ומציב משוכה גבוהה כמעט בלתי עבירה. ביהמ"ש העליון מפנה שם לע"פ **398/04 מדינת ישראל נ' דני בניאשווילי**

, ראה גם

רע"פ 1223/11, כפיר ששון נ' מ"י (3/4/11).

מן הכלל אל הפרט

האם הפריכה הנאשמת את החזקה שנהגה בשכרות?

8. כאמור לעיל, בדיקת הנאשמת במכשיר הינשוף ותוצאותיה הקימו חזקה נגדה כי נהגה בשכרות. האם הצליחה להפריך חזקה זו? התשובה אינה תלויה באמינות חו"ד פרופ' אמיתי, שתואמת פחות או יותר את פסק דין סנפירי ואת מאמרם של ד"ר סטולר וד"ר פינקלשטיין (נהיגה בשכירות ובפיכחון - היבטים נוירולוגיים קליניים והיבטים טוקסיקולוגיים, רפואה ומשפט גליון 29, נובמבר 2003), **אלא בשאלה האם הנאשמת הצליחה להוכיח ולהטות כף המאזניים לטובתה כי שתתה פעם אחת בלבד, באופן מרוכז, 10 דקות לפני שנהגה.**

אמינות הנאשמת

9. הנאשמת טענה כי בבית משפט היא מעידה אמת וכי במועד האירוע שיקרה לשוטרים.

המאשימה טוענת כי הנאשמת אינה דוברת אמת גם בבית המשפט וכי עדותה נכבשה, כדי שזו תתאים לפרשת סנפירי ולחוות דעת המומחה מטעמה.

10. הלכה היא כי נקודת המוצא של בית המשפט בבואו לבחון גרסה כבושה כי משקלה נמוך והנטל על הטוען לה להוכיח כי ישנו הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות עד כה מחד, והסבר סביר על סיבת גילוייה בשלב זה בלבד. רק בהינתן הסבר מניח את הדעת לכבישה ולגילויי יחליט בית המשפט איזה משקל ינתן לעדות זו. כך נקבע בע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, 688:

"הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחושפה בשלב מאוחר. ודוק, כלל ראייתי זה חל גם על עדותו של נאשם במשפט, כפי שכבר ציינתי בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל [6]:

"...גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הרי היא מעיבה על אמינותה של הגירסה". (פיסקה 5 וכן פסקי דין נוספים המצוטטים בפסק הדין).

11. המאשימה הצביעה על שלוש גרסאות שונות של הנאשמת:

· הראשונה - שתתה כוס אחת של וודקה רד בול בשעה 23:30 בארמון הנציב (דו"ח פעולה - ת/3 שמילא השוטר עלא סעיד וכן ראה "דברי הנהג" בהזמנה לדין-ת/1 שנרשמו מפי הנאשמת בסיום הבדיקה

ולאחר שנמצאה שיכורה).

· השניה - בטופס דו"ח עיכוב (2/ת) שמולא ע"י השוטר עלאא סעיד נרשמה תגובתה: "שתיתי רק בקבוק לפני שעתיים". הדו"ח חתום על ידי הנאשמת, הדו"ח נכתב בשעה 04:20 אחרי בדיקת הינשוף ועל כן לא ברור אם "תגובת המעוכב" שנרשמה היא דברי הנאשמת אחרי בדיקתה או לפני כן, במועד שעוכבה, או שמא כלל לא אמרה מלים אלו, כפי שהכחישה הנאשמת בעדותה בפני . (פרוטוקול עמ' 6 ש' 26, עמ' 7 ש' 5). הסנגור טען לרשלנות השוטר עלא ברישום הדוחות והזמנים, אולם רשלנות לחוד והמצאת תשובות שלא נאמרו על ידי הנאשמת, בבחינת זיוף או שקר, לחוד. בהתחשב בכך שהנאשמת חתמה על הדו"ח ונטען כי שתיית האלכוהול לא השפיעה על התנהגותה (צלחה כמעט באופן מלא את מבחן המאפיינים), כמו גם היותה בחורה משכילה, היא נחזית לקרוא את המסמך עליו חתמה, לפחות את מה שנאמר בשמה, ולו נרשם דבר שאינו תואם את דבריה היה עליה לתקן את השוטר או לפחות לסרב לחתום, על מנת שאוכל להשתכנע שטעות נפלה במסמך זה. נכון הדבר שחתימתה מאשרת את קבלת הדו"ח ותו לא, אולם לא עסקינן בהתייבות חוזית, אלא בתגובות חשוד, התנהגותו ואמרותיו הספונטאניות, אי התייחסות הנאשמת לחוסר הדיוק ברישום הדו"ח לא משרת את הנאשמת בטענה כי לא אמרה משפט זה. מכל מקום, קיימות תשובות נוספות סותרות זו את זו כפי שיפורט בהמשך.

· גרסה שלישית (או שניה - לטענת הנאשמת) - מצויה בעדותה בבית המשפט לפיה שתתה חצי כוס וודקה רד בול (לא כוס אחת ולא בקבוק), היכן - במועדון "האומן 17" שם עבדה (ולא בארמון הנציב), מתי - בסיום המשמרת, כ- 10 דקות לפני נהיגתה ולא בשעה 23:30.

הסברי הנאשמת ל"שקריה"

12. מניסיוני בבית המשפט ועפ"י השכל הישר, שקרים נאמרים בדרך כלל, כשיש בהם כדי להועיל לשקרן. בכל הנוגע לשתיית אלכוהול, יש נאשמים שמכחישים כליל שתיית אלכוהול ויש שמדווחים על כמות שתיה נמוכה מזו ששתו בפועל, לעתים הם מתקנים תשובתם ב"תחקור החשוד" שנעשה להם לאחר קבלת תוצאות הינשוף בה התגלה ריכוז אלכוהול מעל למותר, ולעתים נאחזים הם בשקר כאילו יש בו כדי לקעקע את אמינות בדיקת הינשוף.

נאשמים משקרים גם כאשר הם משיבים לשאלה מתי שתו אלכוהול בפעם האחרונה, וזאת כדי לשוות לשתייתם פחות חומרה והעדר השפעה על נהיגתם, לפיכך הם מספרים על שתייה לפני שעות מספר. הנאשמת לא שונה בענין זה מנאשמים אחרים וכך השיבה:

"ברגע שהוא סימן לי לעצור, נבהלתי, פחדתי, אם אומר כי שתיתי לפני שיצאתי הם יותר ינסו, נבהלתי. ידעתי שאני שותה בתוך הרף." (פרוטוקול עמ' 6 ש' 7-8).
"הרף לדעתי הוא כוס ואמרתי ששתיתי כחצי כוס" (פרו' עמ' 7 ש' 15).
"...שיקרתי כי נלחצתי שאומר כי שתיתי סמוך לאירוע זה ישמש כנגדי" (פרוטוקול עמ' 7 ש' 5-6).
.."שתיתי טיפה בוודאות לא יותר מחצי כוס" (חקירה ראשית, עמ' 5 ש' 30).

13. עדות הנאשמת בפני עוררה בי כמה תהיות:

לגבי כמות השתיה - יש להזכיר, כי בניגוד לתשובתה בדיון, הנאשמת אמרה לשוטר ששתתה כוס אחת ולא חצי כוס. אם "האמת" שהתגלתה לראשונה בבית המשפט, בתמיכת חברתה, כי הנאשמת שתתה רק חצי כוס, מדוע

הגזימה ושיקרה לכאורה לשוטר ואמרה ששתתה כוס, והרי אותה "אמת" מרחיקה אותה עוד יותר מהחשד לנהיגה בשכרות. אגב בחוות דעתו של פרופ' נאמן נרשם: "בדיווח שמסרה לי הגב' אילוז... היא דיווחה לי ששתתה כוס 1 של וודקה רדבול כ-10 דקות לפני שנעצרה" (עמ' 2 באמצע לחו"ד). כבר בכך יש להעיד כי הנאשמת בעדותה בפני המשיכה שלא לדיווח בדבריה, ואם דבריה נכונים, הרי שכל חישובי פרופ' אמיתי שגויים ביחס לכמות האלכוהול ששתתה (ראה הסבריו, פרופ' ע' 12). אגב, בחקירתה הנגדית השיבה הנאשמת: "בהרמת כוסית לא שתיתי יותר מכוס" (עמ' 7 ש' 18), אז זה כבר לא וודאי ששתתה לא יותר מחצי כוס?

הנאשמת העידה כי שתתה בכוס פלסטיק שיותר גדולה מפחית שתיה שהצגתי בפניה (330 מ"ל!), האם לעובדי המועדון, השותים ללא תשלום אני מניחה, גם מודדים במדויק את כמות האלכוהול לפני שמערבבים אותו עם "רדבול" ואיזו כמות? "כמות שוט שהיא בערך 60 CC" אליה התייחס פרופ' אמיתי, או "כוס של צ'ייסר" כדברי הנאשמת, או שמוזגים לתוך כוס גדולה באופן לא מדויק? גם זה נתון נוסף שלא הוכח ומלמד עד כמה חוות הדעת של פרופ' אמיתי שברירית, עקרוניתה הבסיסים אני מניחה נכונים, אך הזמנים והכמויות לגבי הנאשמת שלקח כנתון, לא מדויקים ועל כן חוות הדעת רחוקה מלהוות ראיה משכנעת לטענה כי בעת נהיגת הנאשמת שכרותה הייתה ברמה המותרת.

לגבי מקום השתיה האחרון - אני תוהה כיצד הפחד והלחץ מהשוטרים הביא את הנאשמת "לשקר" ולומר ששתתה עם חברה ב"ארמון הנציב" ולא אמרה ששתתה עם חברה במועדון האומן? כיצד "השקר" תרם לנאשמת? גם לנאשמת לא היה הסבר סביר לכך ומכאן שהאפשרות שדיברה אמת ושתתה בארמון הנציב סבירה יותר מהאפשרות ששיקרה לגבי פרט שולי זה. על מנת לשכנעני שהיה מדובר בשקר, היתה צריכה הנאשמת להביא ראיות/עדויות המוכיחות כי לא הייתה כלל בארמון הנציב ומה היו מעשיה בשעה 23:30, בטרם החלה את משמרתה במועדון האומן. לא מן הנמנע כי הנאשמת שתתה לפני המשמרת, במהלכה ובסופה ומכל מקום, היא לא הצליחה לשכנעני כי שתיית האלכוהול היחידה היתה 10 ד' לפני נהיגתה. הנאשמת טענה כי אסור לשתות בתוך המשמרת. טענה זו אף היא צריכה הוכחה, לא רק לכך שאסור אלא גם לכך שהיא לא הפרה איסור זה.

עדות החברה

14. כסיוע לעדות הנאשמת הובאה הגב' הודיה אזולאי. אף אחד מחבריה של הנאשמת שעבדו במועדון בשעות בהן עבדה ושתו או לא שתו עמה, לא הגיע וגם לא המאבטח שמן הסתם היה צמוד אליה בזמן עבודתה כסלקטורית של המועדון, או אפילו החברה אורטל ששתתה וחזרה עמה ברכב. הודיה הצטרפה לנאשמת, לטענת השתיים, רק בשלב שבו סיימה הנאשמת לעבוד וביקשה ממנה הסעה לביתה. הודיה אזולאי כלל לא שותה אלכוהול! (ראה פרוטוקול עמ' 6 ש' 12 ועמ' 8 ש' 22), כיצד אם כן, מי שלא נוהג לשתות עוקב בדיוקנות אחרי כמות שתיה שנותרה בכוס ששתתה ממנה חברתה? האם החברה ניבאה את העתיד וידעה כי לכמות השתייה המדויקת ששותה הנאשמת תהא חשיבות? אין זאת כי אם פרט זה תואם בין השתיים והוא בבחינת עדות כבושה שאינה תואמת את יתר הראיות שהוצגו.

הימנעות מהבאת עדים נוספים

15. הימנעות מהבאת עדים נוספים שלכאורה בשליטת הנאשמת פועלת לרעת הנאשמת, במיוחד כאשר הנטל עליה כבד ולא די בספק סביר. על פי ההלכה הפסוקה, ההנחה היא שהימנעות מהבאת

עדים ללא הסבר מספק מלמדת על כך שלו מי מהם היה מגיע, הוא היה סותר את טענתה לפיה הכוס היחידה ששתתה בכל אותו ערב היא זו שנלגמה בסמוך ליציאתה מהמועדון.

לסיכום

16. הנאשמת לא הרימה את נטל השכנוע שהועבר אליה ולא הוכיחה ברמה הדרושה כי בעת שנהגה לא היתה שיכורה וכי בדיקתה במכשיר הינשוף אינה משקפת את ריכוז האלכוהול בעת נהיגתה. עדות הנאשמת לבדה אינה מספיקה להפיס את דעתי כי שיקרה רק לשוטרים, כדי לשפר מצבה ולא עשתה זאת בבית המשפט כדי לאפשר זיכוייה? לעדותה בבית המשפט לא היו ראיות תומכות, לא די לומר ששיקרה לשוטרים, יש להוכיח כי אכן דברים אלו היו שקרים צרופים שאינם מסתדרים עם הראיות בניגוד לעדותה כיום.

17. הסנגור בסיכומיו טוען כי עדי המאשימה התרשלו בכתיבת הדוחו"ת "עד כדי כך שלא ברור מתי עוכבה הנאשמת ועל ידי מי". הנאשמת דווקא תמכה בזמן שנרשם כשטענה "יצאתי מהמועדון בסביבות 03:40 ונתפסתי" (פרו' עמ' 5 ש' 30). אם על אף זאת, זמן עיכובה של הנאשמת אינו ידוע כטענת הסנגור, הרי שיש בכך למוטט עוד יותר את חוות דעת פרופ' אמיתי לענין גרף ספיגת האלכוהול בגופה ביחס למועד בדיקתה. מצד שני, זמני העיכוב אינם רלוונטיים לתקינות בדיקת הינשוף, כל עוד לא שנויה במחלוקת העובדה כי במהלך 15 דקות שקדמו לבדיקתה לא שתתה, מכאן שתוצאת הינשוף נותרה כראיה מכרעת שלא הוצבה מולה כל ראיה אחרת שתסתור אותה.

18. אסיים בדברי כב' השופט חשין בדנ"פ 2001/05 פלוני נ' מדינת ישראל 3.8.05 וכך אמר:

"...כל הכרעה תהא נגועה בשרירות שכן השרירות טבועה בגופו של החוק. כך הוא (כמעט) בכל המקומות שהחוק נוקב בהם במועדים, במשקלות, במרחקים ובעוד כיוצא באלה קני מידה אובייקטיביים"

הכרעת הדין מבוססת על חזקה שרירותית הנובעת מעצם מדידת ריכוז אלכוהול בריכוז העולה על המותר בחוק, וחוסר הצלחתה של הנאשמת לסתור ראיה זו על ידי הראיות שהובאו על ידה.

19. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום - נהיגה בשכרות בריכוז של 395 מ"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף, בניגוד לסעיף 62(3) וסעיף 64ב(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961.

ניתנה היום, י"ז ט"ז אדר ב תשע"ד, 18 מרץ 2014, בהעדר.

במועד שתואם לשימוע הכרעת דין - 3/4/14 שעה 8:30 יישמעו טיעונים לעונש.

מזכירות תשלח הכרעת הדין לב"כ הצדדים בפקס.